Українська Стрілецька Кооператива

"КАЛИНА"

має на складі найновіші видання кооперативи "Червоної Калини" у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання "Червоної Калини" — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.
Перші стежі	$1.25	0.75
Джінгісхан	.75	0.50
Чорні Рядки	1.00	
Спомини Шухевича 5 томів в гарній оправі	5.00	
Зірка	1.00	
Вадим	1.00	0.60
Щоденник Чикаленка		1.75
Спомини Петрова 3 т.	3.00	1.80
Берестейський мир	1.50	1.00
Курилася доріженька		0.60
Перед навалою		0.60
Чорторий		0.60
Квіти і кров		0.60
На згарищах		0.60
Видиш брате мій	1.00	0.60
Партизани 2 томи	2.00	1.20
Кожухів	1.00	0.60
Галаган, спомини 4 т.	4.00	2.80
Світова революція 2 т.		3.50
На чорній дорозі	1.00	0.60
Чета крилатих		0.75
Хрестний огонь		0.60
Життя і пригоди Цяпки		0.75

	брош.
Глум	0.35
В огні	0.75
Оттак собі	0.40
Грішник	0.40
Договір з Денікіном	0.25
Слота	0.25
Між молотом а ковалом	0.25
Політика принціпіяльна і опортуністична	0.25
За рідне гніздо	0.20
Що таке інтернаціоналім	0.15
Белз, Буск, Звенигород	0.10
За український Львів	0.20
Перемишль	0.10
Теребовля	0.10
Хмельницький у Львові	0.10
На вічну Ганьбу Польщі	0.55
Гуцульський Курінь	0.75
Спомини Дорошенка 4т.	1.25
Гіркий то сміх	1.00
Товариші сміху	0.45
Люде і блазни 2 т.	1.00
Марево війни	0.30
Ждала, ждала козака	0.25

Крім повище наведених видань "Червоної Калини" маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилаємо на замовлення за попереднім надісланням грошей.
На СОД книжок не висилаємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки впрост з кооперативи "Червона Калина" у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska Kooperatywa "KALYNA"

BOX 2121 WINNIPEG, MAN або 153 McGREGOR ST.

— НАША СИЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ

VETERANS NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЄГІЯ —

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Рік II. Ч. 9. 30. ВЕРЕСНЯ 1931. WINNIPEG, MAN., September 30.1931. Vol. II. No. 9.

Війна, Воєнний Стан і Єдиний Провід

"Великі проблєми віку розвязують не промовами і постановами парляментської більшости, а залізом і кровю". Слова ці, що їх колись сказав геніяльний Бісмарк не стратили своєї сили.

Приладнавши ті золоті слова до наших обставин, ми матимемо таку формулу: **Самостійну й Соборну Українську Держа ву можна здобути лише залізом і кровю.!**

А звідси висновок: ми ввесь час, аж до сповнення нашої кінцевої мети — Самостійної Держави — пробуваємо на воєнному стані. А це й собі зообовязує нас. Бо й найсильнійші держави, як це показав досвід світової війни, кермовані інстиктом самозбереження, підчас війни відмовляються від завдань уселюдського характеру, проборкують егоїстичні стремління окремих клясів і станів, обмежують до мінімума духове й фізичне життя одиниці — все це з єдиною метою: **зосередити всю енергію цілого народа на фронті, де кується доля того народа.**

Конкретно це проявляється: 1. В суворій забороні будь якої пацифістичної пропаганди. 2. Обмеження цілої низки громадських свобод (вільного пересування, вільного продажу і споживання продуктів і.т.д.) і збільшеній контролі уряду над життям і діяльностю громадян (обмеження компетенції парляменту, воєнна цензура і.т.д.)

Інакше кажучи помітні тут дві тенденції: 1. національна ідея підпорядковує собі ідеї інтернаціонального (загальнолюдського) характеру; 2. стремління творчих сил народа створити єдиний волевий кермівничий центр і підпорядкувати йому з жорстокою послідовностю відосередково-анархічні тенденції окремих класів, гуртків і одиниць.

Так роблять держави, які вже мають понад тисячку літ істнування. Що ж казати про розбиті, бездержавні, маловироблені культурно народи! У нас наприклад, із другої половини XIX. в. починаючи, загніздилася пацифістична ідея, яка нарешті затроїла цілий наш мозок (інтеліґенцію). За Австрії і Росії ми мали необмежені можливости служити у старшинському корпусі, себто мати під слушну хвилю своїх генералів і своїх булавних

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS

a monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
153 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.
at 155 McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата $1.00 — Поодиноке число 10 центів.

старшин. Та не дивлячись на ті можливости, ми навіть активних молодих старшин мали обмаль. Бо кожний український інтелігент, насамперед був пацифістом! І деб то він пішов із власної волі до війська! А якщо служив, то з примусу ненавидячи цю службу. І ось у 1917. р. вдарив грім. І виявилась страшна трагедія нашого народу: войовничий у своїй масі нарід наш під рішучу хвилю свого життя, коли рішалось: "або волю здобути, або в дома не бути", —дістав пацифістичні мозги, дістав слабойьку, миролюбиву руку, з якої все виховзав важкий меч, дістав голівку, що безсило схилялася на плечі при вигляді крови. Згадати лише писання в р. 1917. "Робітничої Газети" проти регулярної армії й "воєнщини". Наслідки відомі: розбите корито.

Правда, пацифістична потвора трохи поморхла, але все ж треба до неї загнати осикового кола, що б вона вже ніколи не троїла серця наших людей. **Війна була, є й буде, а для нас вона все точиться.** А тому кожний, хто наважується проповідувати пацифістичні тенденції, той є зрадником власного народу, бо ослаблює підчас борні його сили. І нема йому місця серед вояків, що чесно повнять свій обовязок на фронті і в запіллі.

З питанням єдиного волевого кермівничого центру в нас ще гірше. Здавалося б що тут все ясне і зрозуміле. І теоретично, звичайно, всі погоджуються, що треба мати такий центр; але спробуйте перевести це в життя! Правда, й вироблені держави не легко розвязували, наприклад таке питання, як утворення єдиної команди на французько - англійсько - американському фронті підчас світової війни, але все ж розвязали його позитивно. Між тим у нас досить зробити перші кроки, щоб засаду єдиного центру перевести в життя, як ваші вчорайші співбесідники накинуться на вас як шершені. Все це, звичайно, прикривають вони своїми клопотами про "благо" народа, а на ділі йде тут лише про особистий вплив і значіння. Це "благо" народа, то є лише обіцянкою тих "благ" і кромі аморального завдання ріжними спокусами приваблювати на свій бік маси, має ще й іншу темну сторінку. До чого можуть довести такі гасла, найліпше показує досвід українського селянина, який із субекта експерименту під гаслом: "грабуй награблене!", став його обектом, отже жертвою безжалісних визискувачів. Ма сам можна казати лише одно: що воля, отже держава власна, вимагають насамперед самопосвяти й жертви. Коли ж народні маси хочуть лише щось урвати, а при тому крий Боже, нічого не втратити, то тоді справа їхнього визволення є річ безнадійна, отже втратять всё, скорше чи пізнійше. Тоді шкода й заходитися коло справи визволення!

Всім же реформаторам, що їх кортить перебудувати життя, належить памятати, що для їхньої реформаторської діяльности насамперед треба мати терен і при тому терен вільний від реформаторів чужої пануючої нації. Значить, треба або під ними вести боротьбу, або ж — у противному випадку — перейти до реформаційного табору чужої нації, що панує на тих теренах. Інакше ніколи не вийдемо із зачарованого кола.

А тому — єдиний волевий кермівничий центр є "кондіцію сіне ква нон" успіху в нашій визвольній боротьбі. Над тими, хто й досі цього не хоче зрозуміти й перешкаджає утворити такий центр, треба перейти до порядку денного, бо це люде, що або дбають лише за себе, або-ж безнадійні, поморхлі книгогризи.

Українському Стрільцеві в Канаді

М. К. Б.

Тобі, друже, український стрільче, мої думки, мої переживання записую сегодня на цій канадійській землі — в альбом.—

Віками тебе виглядав український нарід, порабощений, поневолений і зрабований всіх прав вільної людини. Потоки сліз і моря крови проляв в неволі чужих народів — вижидаючи Тебе.

Століттями тужив за тим днем, коли невмірущий дух українського героя-козака зродить нову, свіжу збройну силу українського народу.

В годину вибуху світової заверухи, в день виповіджения світової війни 1914 р. — мов силуетка на обрію всемірного пожару — виступив в рядах австрійської армії — січовий стрілець.

По кількох віках небуття українського війська появився неначе віщий дух — український стрілець — нащадок українського козака.

За чужу справу, за чужі інтереси поніс Ти, своє життя в жертву воєнного Молоха. Але в Твойому серці шепотом говорила надія, що поява українського стрільця, це знак відродження українського війська.

І пішов, Ти, дорогою терпінь, болю й смерти. Свою історію, силу українського народу писав, Ти, багряною кровю по карпатських горах і подільських долах. — Розніс, Ти, по світі славне імя Українця, здобув військову славу.

А коли настав час стати виключно на службу Українському Народові, Ти був авангардом, кадрою української Армії. Півтора року змагалась вона в тякій нерівній боротьбі за здобуття Української Самостійної Держави.

Десятки тисяч трупів й тисячі інвалідів проречисто говорять про великий Чин українського стрілецтва. Слава про Тебе, український Стрільче увіковічнена в народних піснях і українській літературі.

Не дійшов Ти до бажаної ціли. — Не приніс Ти ще радости, щастя і добробуту та вільности свойому народові.—

Ворожі сили й епідемічні хороби знемогли українську Армію й знищили її посеред шляху визвольного походу. —

Забрив Ти, український стрільче і сюди на канадійську землю, щоб тут без страху й голосно говорити про біль свойого народу. Щоб тут зорганізувано в стрілецьких гуртках продовжувати істнування української Армії. Щоб тут плекати серед української суспільности дух жертви, дух, самопосвяти і віддання себе одній великій всенародній ціли — Самостійности України. —

Тугою живеш Ти сегодня за світлим Днем Волі свойого народу. Пригадуєш собі, як голосом боєвої сурми будив Ти свій український нарід до боротьби за Незалежність, як брязкотом воєнного оружжа, кликав Ти його на шлях Самостійности, як боєвим зовом вів Ти Його на шпиль Волі.

Ти, український стрільче, пройшов вже оден етап хрестної дороги, — шляхом слави. — Лишилась вона далеко за тобою на Батьківщині. Лишилась там, де гори Карпати синіють, там, де перекотиполем котить, де Дніпро славну козацьку бувальщину розказує, де Чорне Море твою

рідну святу землю своїми плюсками цілує, де сита земля золотим ковром важко-колосистої пшениці вкрита.

От на тих то доріжках, твої літа молоденькі розсипані, твоя доля розгублена, твоя слава сходить.

Пронисливим зором глядиш ти сегодня в невідому даль майбутности і хочеш взглядіти ту хвилю, коли знова в бойовім порядку збереться українська Армія і очистивши від ворогів Україну стане на сторожі її Самостійности.

Смертельний стогін твоїх товаришів-стрільців на Маківці, передмогильне упімнення товаришів-стрільців на Лисоні, передсмертне наказування товаришів-стрільців десяткованих тифом —" борися за волю України"— нехай завсігди відновлюють в тобі стрілецького духа і скріплюють вірність стрілецькому ідеалові Вільної Собороної Самостійної України.

Листопадове Свято

Зближаються до нас 14 роковини важних переломових подій, які відбулися на наших прабатьківських землях Галичини. Рік-річно все свідоме українське громадянство вірне ідеалам української державности відновлює і поглублює в своїй памяти ту важну переломову подію. В традицію українського народа увійшло щорічне святкування листопадового свята, як гарний та величний спомин коли український нарід по довгих віках неволі скинув свое ярмо, повстала українська армія, повстала українська держава на західних землях України. Листопадове свято це памятні роковини започаткування нової епохи в життю української нації. З днем першого листопада 1918 року розкривається перед нами нова сторінка української історії і многі з нас, в цих дальше випливаючих подіях були учасниками і свідками 13 літних визвольних зусиль українського народу.

З надходячими листопадовими роковинами у богатьох з нас виринуть думки і питання, які підсумки наших національних зусиль, яке наше завдання в дальшій майбутности, по такій великій скільвости жертв. По 13-и літах завзятої визвольної боротьби, коли наша нація знаходиться під займанщиною чотирох окупантів, всі ми, що стоїмо на шляху визвольної боротьби викрешім з себе іскру невтомимої і упертої витревалости на тих становищах, на яких ми станули 13 літ тому взад. Листопадове свято нехай стане для нас повною ілюстрацією і переглядом наших творчих національних сил. Погляньмо на себе і кругом нас, що ми закріпили за собою для відновлення майбутніх листопадових подій. Це-ж свято не заключається в тільки самій зверхній урочистости, воно мае виятиви дійсно наше всенаціональне обличча, чи кров наших кращих синів, полеглих у визвольній боротьбі є вповні оцінена широкими верствами українського громадянства, чи бережемо ми дійсно на ділах могутній заповіт: "Вставайте, кайдани порвіте", чи ми вже доросли до того, щоб в день могутнього і памятного листопада бодай на одну днину змогли за демонструвати свою національну єдність. Чи тут на канадійській землі, де ми маємо повну змогу виявити себе на зовні, маємо свободу слова вільно висказувати свої погляди, ми зможемо станути всі одним фронтом до поглублення і скріплення визвольної традиції, як також активних наших національних сил до дальшої невпинної визвольної боротьби в день листопада.

Над цими справами годі тепер розводитися. Значіння листопадового свята серед провідних верств української суспільности в Канаді є надто популярне. Його

розумієе кожний провідник українського просвітного Т-ва чи другої організації, як також наші священики, наші учителі і другі українські інтеліґенти. Розуміють його значіння також ширші круги українського громадянства, бо вже в минулих роках дали на це явні докази.

Треба бути вповні переконаним, що українська іміграція в Канаді все в національних справах поступає до кращого. Цего року, подібно як в минулих роках по всіх місцевостях Канади, де тілько живе найменша горстка українських поселенців, піде одною організованою лавою на стрічу памятних роковин першого листопада. Цегорічне свято першого листопада нехай стане явним доказом, що ми вповні оцінюємо память полеглих борців і коли могили їх покриває вже зелена трава, а богато їх костей розкидує злобна ляцька рука, живе неусмиримий дух завзяття до боротьби і серед заокеанської іміграції за визволення українських земель з під ворожого ярма.

СІЧОВІ СТРІЛЬЦІ

Січові Стрільці, будьмо готові,
З ворогом до бою, станьмо як оден,
І з рідної Неньки, здіймаймо кайдани,
А ворога нищім, крівавим огнем.

Не страшні нам тюрми, соловецькі острови,
Ні польські тортури, й червона чека,
Ворог добре знає, що його чекає,
Як його дістане стрілецька рука.

Стрільці без чести не схочуть умерти,
До бою наставлять стрілецькую грудь,
На крісах багнети, а в руках штилети,
Ворогові вкажуть правдивую путь.

Проклятий враже, пощо нас страшиш,
Для стрільців кайдани зовсім не страшні,
Стрільці кріси мають, у бій поспішають
І кайдани ломлять в першому огні.

Ми Україні присягу зложили,
Що волю здобудемо народові ми,
Вирвемось з неволі, бій зведем у полі,
В розтіч розлетяться наші вороги.

Ще болять нас рани, що нас катували
Польські посіпаки, й червоні кати.
Тож за ту зневагу, зложім всі присягу
І пімсту страшну зготуймо їм ми.

С. Камянецький.

Болюча Рана в Історії Литви

Кожного року 9 жовтня литовський нарід згадує насильне заняття ⅓ части Литви зі столицею Вильном. Цей день для цілої Литви є днем смутку і жалоби. Цей день нагадує кожному Литовцеви про ошуканство Поляків та признання несправедливости усіх тих, які силою закону мали б стати по стороні права і його обороняти.

1920-го року, 9-го жовтня польський генерал Желіговський по наказу польського маршала Пілсудського зломив 7-го цего місяця підписаний литовсько-польський договір в Сувалках, неожидано кинувся на Вильно, заняв місто насильно, яке по литовсько-росийськім договорі 12-го липня заняла Литва, як власну територію. Підступно нападена литовська армія мусіла відступити зі своєї держави на полудне і на сході, хоробро борячися від чисельного ворога Поляка, яко му вкінці мусіла віддати Вильно, Трокі, Свінцяни, Ашміяни, Ліду, Гродно, Сейни, Сувалки, Августово. Таким способом заняла Варшава насильно третю частину литовської держави, таким чином варшавський маршалок нападом на Вильно створив гидкий і нечуваний факт в історії ми-

ра, наслідком чого не лиш литовська армія і суспільність борячися відчула погорду, але і опінія західної Европи звернулася проти неї. Союз Народів пробував примусити варшавських поляків направити зроблену кривду Литві, навіть самі поляки — їхні більш тверезі діячі — осуджували свою націю за їхні компромітуючі вчинки. Сам Пілсудський не сміючи на по чатках признатися співучасти виступив під плащиком бунтівника Желіговського.

Є все ж політики і в культурній Европі, які зживаються навіть з самими більшими гадостями. По кількох роках невдалих еке перементів вплинути на варшавську совість, ці політики, махнули рукою. Конференція Амбасадорів позволила Варшаві і на дальше володіти на виленсько-гроденській і сейму-сувальській области. Союз Народів хотяй червоніє, прибирає тепер вид немовби забув як ці области попали у варшавські руки, ці польські діятелі, які в самім початку обурювалися на скрутo-підступне загарблення Вильна, противилися її заняттю і просили Литовців не змішувати їх з бандитами Пілсудського, тепер самі згідні з осягненими результатами. Навіть осмілений вдачами Пілсудський в році 1924 в своїй промові в Вильні мав відвагу признати перед світом, що не який то бунтівник генерал Желіговський, а він сам заняв Вильно і що зломання сувальського договору і польський наступ підготовлено заздалегіть правительством. По тій заяві Пілсудського ніхто не зробив Польщі ніякого закиду ні навіть Ліга Націй, яка стоїть на сторожі справедливости і в якої статуті видніє на першім місці закон про захования міжнародних договорів. За недодержання невтральности Німцями супроти Бельгійців в році 1914. много держав виповіло війну Німцям. Польщі війни ніхто не виповів. Противно як на глум сиділо польське представництво в Союзі Народів як судія народів і оборонець міжнародного права, числячи себе рівночасно оборонцем статута і того насильства яке вона сама безвстидним способом зломила та оплюгавила. Чи це не болюча іронія? Чи це не сміх над всею міжнародною справедливостю, яку так горячо заступає Союз Народів і всі другі входячи в її склад держави.

В 1914 р. Нації інакше реагували на зірвання міжнародніх трактатів чим Литва у 1920 р. Литва не може так само відповісти як вони зі зброєю в руках, силою за недодержання договорів, тому, що Польща дескільки раз більша від Литви. Це однак не значить що Литовці погоджуються з теперішним станом. Світ з тим погодився. Не погодилися лише обі її частини: свобідна-незалежна і варшавськими поляками занята Литва! Не помирилося з тим населення области виленської і сенської носячи тяжке варшавське ярмо — невдоволене відірванням від свобідної Самостійної Литви. Обставленим і слідженим військовими жандармами і шпіонами-Варшава докладає усіх зусиль ограничити свободу рухів, нищити усі прояви культурного життя переслідуючи литовські і білоруські організації, школи, пресу, окремих діячів, понижує місцевих поляків держачи їх в залежности від варшавських поліційних урядовців, бувших надставників Галичини. Не лише Литовці Білорусини але й самі Поляки виленсько-сувальської области невдоволені зложившимися обставинами, не находять виходу з того положення. Дим виленського вулкана горить, лиш політики европейські кажуть що його не бачуть і запаху не чують.

Все ж таки не можуть вони не бачити руху в незалежній Литві. Литва голосно і ясно каже: Вильно мое, від Варшави його відірву! Західна Европа старається успокоїти Литву, а коли Варшава пожалується — робить Литві закиди. Все це однак без результату.

Литва не успокоїться. Всі, хто живий і здоровий в державі і нації кричить одним голосом: "Ми без Вильна не притихнем."

Правда, тяжче Варшаві з Вильном, чим Литві без Вильна. Литовці без Вильна не притихнуть, однак не пропадуть. Стремлять і борються за нього тому, що їм тісно і душно без одної території литовської держави. Без Вильна, без виленсько-сувальської области нема можности поширити усі ці набутки, які лежать в глибині литовської нації, тої нації яка з поконвіку ділила з нею спільне горе й вела спільні діла. Литовці жадають Вильна, бо виленсько-сенське населення їхні браття, одного роду, члени одної родини, бо они самі хочуть бути свобідні! Хочуть їх освободити, щоби і вони помогли загальній роботі Литви, щоби і вони жили по людськи, як самі тепер живуть.

Поляки кажуть що Вильно польське місто. Чим вони докажуть що польськість? Нічим. Вильно до Польщі ніколи не належало. Вильно все було столицею Литви, коли Литва була самостійною державою. У Вильні росла і ширилася литовська нація і литовська держава. Вильно все було політичним, економічним і культурним осередком. Воно осталося осередком і тоді, коли Литва втратила свою незалежність. Поляки кажуть будьтоби у Вильні більшість поляків. Дійсних поляків не було і не може бути, Говорячи литовсько-польсько білоруським жаргоном мешканці Вильна це опольщені Литовці і Білорусини. 400 літ польські епископи, ксьондзи і монахи вмавляли в Литовців, що католицтво і польськість це те саме, бо все, що литовське то поганське, чортівське. Таким способом поляки спольщили литовське дворянство та більшість населення по містах а навіть частинно по селах. Тих спольщених Литовців показують всюди як поляків. Їх однак не можна зачисляти до Поляків, бо много зних зрозуміло свою національність. Другі ще зрозуміють. Правда, в послідних літах найшлися у Вильні правдиві поляки. Це тому, що поляки стараються всякими способами їх туди спровадити з корінної Польщі приманюючи їх ріжними улекшеннями, заводячи в одній державі два сорти горожан.

Польща чисельно сильнійша, думає що Литва не зможе ніяким способом освободити своєї сторони, своєї столиці. Забуває при цьому, що в склад польської держави входять не лише литовські землі, що загарбали вони около 150. 000 Км² українських земель , 7. 000.000 Українців, держать около 45.000 Км² білоруських земель з 2.000,000 Білорусинів. Мають ще німецькі землі, що разом виносить більше чим половину польської території. Дальше що майже половина мешканців Польщі це не поляки і поляків не навидять та стремління тих народів є: відірванняся від польської держави і раз на все скинути польське ярмо.

Литовці радіючи незалежностю і вільною своєю державою, желають цеї вільности литовським землям окупованим Варшавою, та згідні і піддержують всі українські і білоруські стремління скинути ворожe ярмо і осягнути незалежність своєї нації. Підтримують їх не лише як своїх союзників проти Варшави, але уважають і знають їх ціли і права на незалежне життя, реалізацію своїх найсвятійших ідеалів, та стремлять щоби теперішна псевдо-Польща роздута чужими сторонами, опинилася в своїй етнографічній границі і стала з держави національностей — національно-польською державою.

Строго ошукані, зломанням сувалського договору не вірять литовці ніяким варшавським правительствам,, варшавсько-польському суспільству, або окремим того суспільства особистостям, ні їхнім заявам, запорукам і присягам. Хто раз ошукав збрехавши, тому ніхто ніколи не вірить. Маючи досвід з минулого, як теж узнавши се на собі практично за послідні літа, розуміють литовці добре, що нема для них спільної дороги, що поляки зі своїм традиційним обманством та жадобою загарблювання всього що чуже спокійним литовцям не приятелі. Що дружба з Польщею може мати лише ті самі наслідки які виникнули з Унії Любельської, де потапаюча Польща стративши свою незалежність в дружбі потягнула за собою і Литву. Ці думки повстають у кожного Ли

товця 9-го жовтня кожного року, коли думає о насильнім відірванню від них виленської области. Не жалем переповнені їхні серця, згадавши негідний поступок Пілсудського, не песимізмом безнадійним без світлої будуччини, тільки з твердим наміром боротися за Вильно і Вильно відбити! Не просять заходів або помочі чужих держав, лиш ясно і отверто заявляють свої права на Вильно і всю Виленщину (Трокі, Свінцяни, Ашмяни, Ліду, Гродно, Сейни, Сувалки і Августово.)

Не скрито, підступно напасти, не обманути як їх обдурили в Сувалках, лише відкрито в очі говорять Варшаві: "відберемо і задержимо стару литовську столицю Гедиміна і Вітолда, освободимо усю договором означену область, освободивши дамо таку спромогу життя, що теперішні тяжкі відносини дасться скоро забути.

Кавнас 12. 8. 1931. р.

З ЗА ДРОТІВ

За бараком барак, куди глянеш скрізь козак,
І обличча у нього понуре,
У неволю попав, бо він волю кохав,
І за се посадили за мури.

Мов орел степовий, у неволі сумний
Походжа — про Україну мріє, —
Де зелена трава, де в квітах вся земля,
І тепленький вітер віє.

Чоло темне мов ніч - і згадав її річ,
Як в останнє з нею пращався,
Обнімав милував, а сам слези ковтав
І назад повернути обіцявся.

А тепер, де вона? бідна пташка сумна
Кожний день його виглядає..
Оглянувся козак - чи далеко барак,
Крадькома слези втирає...

Ланцут 22-го серпня 1919.

І. Звярич.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ЗА УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ ВЯЗНІВ

ПОЛЬСЬКА ПРЕСА ПРО ВБИВСТВО ТАДЕЯ ГОЛУВКА

"Слово" у Вільні, пише: "Марно було-б в годині, коли це пишемо, отже в дві години по страшнім вбивстві, дошукувати, хто, що, чому. Справники не викриті — доносить депеша — вбили віцепрезидента клюбу Б. Б. Тадея Голувка. Хто були ці справники - большевики, Українці німецької орієнтації, люде ділаючі з мотивів особистої пімсти, соціялісти? Порожне роздумування над тим питанням не повздержить глибокого жалю, не улегчить, не поможе нам в нічім. Яка втрата! Яка-ж велика, величезна, яка-ж неповетована страта! "

" Час " в Кракові з 1. X. 1931. пише: "Бл. п. Тадей Голувко, визначний діяч з табору ББ, соймовий посол і віцепрезидент соймового клюбу того-ж блоку, впав жертвою скритовбивства, якого мотивів не тяжко догадатись. **Від року провадив він з рамени уряду угодову акцію між поляками а русинами, (!) а в останніх днях віддавався їй дуже запопадливо".** Публична опінія згодагується в тому, що рукою вбийників покермувала терористична партія українська (УВО), на чолі якої стоїть, резидуючий в Берліні, "полковник" Коновалець. Та сама група зорганізувала минулого року саботажі, підпали та вбивства, енергічно подавлювані польським урядом. Обставини його смерти цілковито пригадують смерть бл. п. Андрея Потоцького, незабутнього намісника Галичини, який віддав життя тому, **що зміряв до польсько-руської згоди.** Навчені тим досвідом, два українські злочинці — за тим все промовляє — забили й тепер нинішнього пропаґатора польсько-руської згоди."

"Курєр Варшавскі" пише: "З його (Голуфка) ініціятиви **ведено від довшого часу розмови на тему "порозуміння" з Українцями.** Надзвичайно далеко посунена комісовість бл. п. президента Голуфки у відношені до Українців (!) давала для його старань великі шанси реалізації. Тому

його смерть в теперішнім моменті має незвичайний вислів. Скритовбийство в Трускавци вдарило з цілою премидитацією в людину, що мала **символізувати можливість польсько - української угоди".**

"Курєр Порання" пише: "Є майже зовсім певним, що вбивство має політичне підложжа, та що Голуфко впав з руки тих, для добра яких працював, бажаючи погодити польську рацію стану з культурними і національними аспіраціями **польських громадян** української народности. Все здається вказувати на факт нової нечуваної у своїй грозі провокації, що **має на цілі закаламутити польсько-українські відносини в переддень сесії Ліги Націй.** Стріли, віддані в Трускавци, були призначені для ужитку в Женеві."

"Польонія": "Не улягає найменшому сумнівови, що останній замах виконала боївка "Української Військової Організації", яка працює тайно в Сх. Галичині. Найбільш правдоподібне, що **ініціяторам замаху ходило про викликання сильного враження на публичній опінії в добі сесії Ради і асамблеї Ліги Націй, де має розглядатися справа т. зв. пацифікації Східної** Галичини. Правдоподібно рахують вони також на те, що евентуальні одветові кроки у звязку з поповненим злочином дадуть Українцям нові аргументи для скарг. **В кожнім випадку зі смертю пос. Голуфка справа польсько - української угоди є значно утруднена, оскільки не зовсім похована на довший протяг часу".**

"Дзень Польскі" пише: "Українські злочинці допустилися вчинку, що може мати глибокий вплив на розвиток національних відносин в Сх. Галичині, тим більше, що за жертву своїх злочинних інстиктів вибрали одиницю, яка цілою душею і серцем працювала в напрямі створення **мирного співжиття польсько - руського."**

"Експресс Порання" пише: "Отже ціла його діяльність на публичнім полі від ряду літ не мала більш бажаної мети, як осягнути угоду і мирного співжиття з руською людністю". Польська державна ідея, з якою він йшов до тої людности, була ідеєю рівних прав і рівних обовязків супроти спільної Річипосполитої".

"Курєр Червоні" пише: "Чогож ще більше треба, щоби поставити на ноги всіх, що є покликані до оборони безпеки Річипосполитої? По так численних атаках саботажу на східну частину краю, — по збройних нападах і рабунках, — по багатьох систематично переведених атаках терору, — по стільки злочинах — чого ще більше треба, щоби викликати гнів та силу польської держави? Злочин поповнено з такою премедитацією, після так подрібного обдуманого пляну, що не улягає найменшому сумнівові — є то, що одно злочинне діло організації розшалілої гайдамаччини. На протязі серпня доконано нападу на банк, потім в білий день нападу в Трускавци в хвилі, коли тисячі мешканців переходило майже побіч місця нападу, в кілька днів пізніше вбито поліційного агента в Бориславі. Слідство в тих всіх випадках ще не закінчене в цілости, однак ствердило у випадку нападу на почту без сумніву участь українських боевиків в під знаку УВО. Факт огидного вбивства, поповненого на особі бл. п. Голуфки в повні сезону, в численно замешкалім пенсіоні укр. С.С. Василиянок, помимо того, що по останніх нападах зміцнено поліційну охорону в Трускавци та в нафтовій частині, мусить доказувати, що істнує якась глибоко законспірована організація боєво - переворотова, що одержує інструкції із зовні та що продовжує безсумнівно методи боївки УВО."

" Курєр Польскі" пише: "Всі дані та дотеперішне слідство переконують нас у то му, що єдиним мотивом злочину було бажання непочитальної маніфестації націоналістично - української. Де шукати провідної нитки того шаленого кроку? На разі рисуються дві гипотези: знана нам добре акція терористична ОУН або також комуністичних груп".

"Слово Віленське" пише: "В останнім періоді свого життя бл. п. пос. Голуфка

можна було уважати за **найактивнійшого та найгарячійшого представника велико - державницької польської думки. Знаменито розумів "креси", подібно знаменито розумів проблеми польської міжнародної політики. Під тим оглядом довго його ніхто не заступить".**

"Курєр Віленьскі" пише: Бл. р. Голуфко був одним з найвірниших, найбільш довірених жовнірів Йосифа Пілсудського. Від варстату публичної праці відірвали його руки нікчемних злочинців; відданого та заслуженого працівника, що в очах богатьох мав сповняти завдання, сягаючі далеко в глибину проблеми **згідливого співжиття та співпраці з Польщею народів "побратимчих".**

Президія ББВР: "Всі ознаки вказують на те, що грозою переймаюче вбійство має характер терористичного політичного акту. Померший трагічно в силі віку бл. п. Т. Голуфко був одним з **найвірніщих жовнірів коменданта Пілсудского. Передвсім віддавався Голуфко проблемам національних меншин в Польщі, працюючи консеквентно з польським народом у згоді з інтересом польської держави".**

Дрогобицький староста Порембальскі видав відозву, в якій є: "Останні злочини на терені тутешнього повіту, що їх доконують незнані злочинці, а які припечатовано огидним, скритовбийством на особі бл. п. посла Голуфки, порушили до глибини опінію всіх верств суспільности".

Львівський воєвода Ружняцкі видав відозву, в якій є: "Публична опінія є потрясена фактом скритовбийства, доконаного на особі посла бл. п. Тадея Голуфка, в якому ціле суспільство слушно бачить носія ідеї **згоди та співпраці** всіх горожан Річипосполитої польської".

Українська Справа в Женеві

Кожне право треба боронити ділом, як що це право не має остати порожньою фразою записаною на папери.

Як повідомляє українська преса — Комітет Трох, який мав за завдання прослідити слушність українських жалоб проти польського насилства на Західно Українських Землях, передав цю справу Раді Ліги Націй. Про дальший перебіг цеї справи довідуємося, що ніби Ліга Націй має занятися українською справою аж на січневім засіданню 1932 р. На оправдання відрочення справи подає Ліга Націй, що другі питання світової ваги не позваляють їй занятися в теперішний час українським питанням.

Це вже не перший раз, коли Українці на міжнародних трибунах світової політики видвигали своє слушне право і завсігди власть імущі відсували українську проблему на другий плян. Вже майже 14 років живемо ілюзіями, будьтоби наші слушні національні домагання будуть узглядне ні ідеалами гуманности і якоюсь міжнародною моралею. Правда, - у нашій затяжній визвольній боротьбі в критичних хвилях, коли ми знеможені, зневірені, до краї ности вичерпані на своїх власних силах, жили і потішались тими ілюзіями, будьтоби вже хоч раз зрозуміють нас, але завсігди оставала одна і та сама реальна дійсність. Світ не жив сентиментами так як ми, але числився тілько з фактичною силою. В попередніх літах ті ілюзії - надії зробили нам в дечім прислугу, бо вони були тим імпульсом, який серед загальної зневіри, розбиття і кволости гартував нас і спонукував нас до чину, тим самим скріпляв нас на силах. Тепер по 14-ох роках

ілюзій-надій вже не можуть нас задоволити і прямо є пережитками в засобах нашої активности. Ми мусимо оперти свою діяльність на досвіді минулого з тим зрозумінням, що тілько доконані факти нашої сили і наших стремлінь до вільного державного життя можуть реалізувати дипльоматичні і пропагандивні заходи.

Застановімся під яким кутом точки погляду ця Ліга Націй мала і має розглядати і рішати українську справу? Хто-ж це та Ліга Націй?, які її заходи і стремління в міждержавній політиці? Осудім справу не після словесних формулок і кличів, але по дійсних фактах діяльности цеї Ліги. Ліга Націй є то організація побідоносних держав минулої світової війни в якої склад входять також повоєнні державні твори основно залежні від тих побідоносних держав. Головним завданням Ліги Націй є боронити своїх власних інтересів і держати рівновагу світової політики в своїх руках. На доказ цего, що Ліга Націй не є жадним міжнародним трибуналом а звичайною торговицею міждержавної дипльоматії є це, що за час істнования Ліги Націй вплинуло до секретаріяту 525 жалоб, так званих національних меншостей (поневолених народів) і ані одна з них не була справедливо вирішена, бо осуд в Лідзі Націй не опирається на моралі і справедливости, але тільки на інтересах поодиноких сильних держав. Щоби правуватися перед трибуналом Ліги Націй за мало мати слушність і справедливість по своїй стороні. Це ще в повні не вистарчає, треба рівночасно виказатися силою, котра може в разі потреби постояти за слушність і справедливість.

Коли-ж врешті українська справа прийде на дневний порядок обрад Ліги Націй? Вона може тоді доперва прийти на дневний порядок і бути актуальною і світової ваги справою, коли не за нашими жалобами списаними на папері, але за нашими слушними жаданнями будуть слідкувати доказані факти нашої національної сили на наших прадідних землях. "Тверде серце" Ліги Націй тоді доперва здрігнеться і на наші терпіння збудиться в неї "сентиментальність", коли наша сила заважить не тільки на шкурі дрантивої Польщі, але і на інтересах других держав, що створили ту Польщу і нею опікуються. І як при йде до цего, що українська справа булаби в якімсь змислі вирішувана Лігою Націй, то це не булаби жадна ласка ані якась спеціяльна любов і співчуття до української нації, але неминуча конечність вимушена ніяким іншим чинником, тільки нашою активностю опертою на власних силах. Отже українську справу рішатиме українська нація, а Ліга Націй і другі подібні створені в будуччині установи можуть легалізувати доконані факти.

Містичні ілюзії й надії мусить заступити тверде переконання, що тільки **на власних силах оперта і організована праця може довести нас до бажаної ціли. Нашу визвольну боротьбу мусимо оперти виключно на рішучости і хоробрости нас самих, як також на добре придуманому пляні організації всіх наших сил та головно на однім одноцільнім проводі.** Ворог має одну зясовану мету — знищити нас і він стремить до цего всіма способами. Отже ми маючи зясовану мету — Самостійну Соборну Українську Державу — стремім всіма засобами безоглядности і рішучости до тої нашої мети, бо мета освячує средства. Не оглядаймося на сентиментальність рабського покрою, бо тої сентиментальности не мають зглядом нас наші вороги. Відкиньмо всі пляни політики "хитрого малороса", що всіх хитрив і сам дурним остався, нічого не випросимо і не виплачемо. Одинокий наш шлях, це шлях затяжної безоглядної боротьби — питання життя чи смерти цілої нації і для тих що вступили на цей шлях, немає вороття.

Над вересневим рішенням Ліги Націй в українській справі перейдім до дневного порядку а головно скріпім належною чинностю наш визвольний національ.-революційний фронт на прабатьківських землях.

МОЇ ВРАЖІННЯ З МУС ДЖОВ, САСК.

Бажаю поділитися зі шановними читачами " Стрілецьких Вістей", своїми враженнями з місцевости Мус Джов, Саск., в якій я мала нагоду перебувати у вересні цього року.

Приїхавши до Мус Джов, моїм першим бажанням було як членкині Жіночого Відділу при Осіднім Гуртку УСГ. у Вінніпегу, познакомитися з членами 13-го Гуртка УСГ. і з членами Українського національного товариства Український Народний Дім в Мус Джов, Саск.

В тім намірі зайшла я до Українського Народного Дому на представлення " Сватання в Саскачевані " і в слідуючу неділю на представлення "Безталанна."

При тій нагоді я познакомилася з Вп. громадянами: П-нею Василишин, Золотухою, Подольською та з дівчатами: О. Василишівною, Бальсамівною, Панькіною, Боруцькою, Кравець і з мущинами: Василишин, Золотуха, Артишком і з другими українськими громадянами.

Коли в других організаціях підчас літного сезону праця остає, то в Українськім Народнім Домі в Мус Дов противно.. Там Аматорський Гурток працює з добрим успіхом, про що я мала нагоду переконатися будучи на двох представленях. Гра аматорів була знаменита, як рівнож саля Українського Народного Дому була переповнена публикою. Дуже приємне враження зробило на мене це, коли я побачила, що підчас павзи пані Подольська занялась кольпортажею літератури УВО. помежи присутними гостями. Підчас сего виринуло в мене питання: А деж члени мущини місцевого Стрілецького Гуртка? коли женщини занимаються такою працею, як поширенням літератури УВО. Можливо що женщини мають в цім ділі більший успіх, тому то управа Гуртка приділяє їм цю працю.

Між іншим я інформувалася так у самих членів УСГ., як також місцевих громадян про відносини і працю місцевого Гуртка УСГ., про що відтак я сама наглядно переконалась. Місцевий Гурток в найкращім порозумінню працює з товариством Український Народний Дім в Мус Джов і своєю досить видатною працею зумів приєднати собі симпатії серед місцевого українського громадянства.

Хотяй під цю пору більшість членів місцевого Гуртка виїхала на жнива і праця в Гуртку була дещо припинена, але я винесла враження певного переконання, пізнавши особисто членів управи тов. Золотуху, тов. Артишка і других, що в тих людей є велике зрозуміння до нашої визвольної національної справи, добрий організаційний хист, добра непримушена воля і самопосвята до визвольного діла. Маю надію, що місцевий Гурток своєю солідарностю і працею вибється на становище одно з перших, серед других Гуртків УСГ.

На сходинах Гуртка, на котрих були присутні також місцеві громадяне, члени Українського Народного Дому, на запрошення тов. Артишки, я заняла слово інформуючи присутних про працю нашого Осіднього Гуртка у Вінніпегу, як також згадала, що цего року за ініціятивою кількох наших товаришок у Вінніпегу, засновано Жіночий відділ на правах членів прихильників УСГ. Як повище я надмінила, що жінки в Мус Джов беруть активну участь в праці місцевого Гуртка. Я звернулась до присутних гостей зі завимом, щоби для скріплення своєї діяльности, спрямували свою працю в організованій формі жіночого відділу при своїм Гуртку.

З найбільшим задоволенням мушу заявити і поділитися радісною вісткою, що зазив мій не остав без успіху.

Справа організації Жіночого відділу в Мус Джов, приняли з найбільшою прихильностю жінки і дівчата та запевнили мене, що вони доведуть це діло до доброго успіху.

Я очікую вістки про виконання їх пріречення, чи вже Жіночий відділ в Мус Джов стане як організаційний відділ УСГ.

Перед самим відїздом, з Мус Джов до Вінніпегу, я познакомилася з товаришом

В. Козаком, головою Гуртка УСГ в Ріджайні, Саск. Про його активну діяльність в Українській Стрілецькій Громаді я попередно дізналася від товаришів у Вінніпегу, як також з українських часописей.

При тій нагоді складаю як найщирійшу подяку за товариську гостинність і прихильність, якою приняли мене членкині Українського Народного Дому і члени Гуртка УСГ в Мус Джов, Саск.

Ольга Гупалівська.

ПРЕСОВИЙ ФОНД СТРІЛЕЦЬКИХ ВІСТЕЙ

На пресовий фонд Стрілецьких Вістей зложили:

По $25. 00. Гурток УСГ Монтреаль.
По $1.00. Е. Довгань, В. Демянчук, С. Корбан, С. Топольницький, О. Созанський, о. М. Григорійчук, М. Глібчук, Д. Пех, Й. Г. Пакветте.
По $0.50. Е. Загоруйківна, М. Грегоращук, Я. Бойко, Г. Крисоватий, Ю. Третяк, Д. Мацелюх, Ст. Теслюк, А. Кучмай, М. Коста, Т. Білик.
По $0. 25. І. Гавліч, І. Марцінюк, І. Курик, М. Данилевич, М. Корчавський, П.Гриневич, Й. Олещук, М. Ленко, Й. Бобій, Т. Данилевич.
По $0. 20. М. Микитюк.

Разом ..... $42. 35.

Збіркою на пресовий Фонд занялися члени Гуртка УСГ в Монтреалі. Всім жертводавцям складає Адміністрація Стрілецьких Вістей щиру подяку за їхню жертвенність, що в такий прикрий час не жаліють своїх жертв на піддержку органу Української Стрілецької Громади.

Слідуючий Гурток?

НА ВІЧНУ ГАНЬБУ ПОЛЬЩІ

Книжка обнімає 152 сторін; 39 знимок.

ЗМІСТ: — І. частина: А. Описи ляцьких арварств та звірств. 1. Пацифікація Сх. Галичини. 2. Погром Українців у Збаражщині. 3. Вандали і Варвари. 4. Гірше звірів. — Б. Протоколи очевидців, зізнання побитих, лікарські свідоцтва, судові документи, інтерпеляції соймові, описи й петиція чужинців. 5. Обїздка епископа Бучка. 6. І. Терпіляк про своє побиття. 7. о. М. Блозовський про своє побиття. 8. о. Е. Мандзій про своє побиття. 9. Як я пережив польську "пацифікацію" (пише В. Починок). 10. Військова карна експедиція в Гаях. 11. Протоколярні зізнання про польські звірства. 12. Судові документи про польську "пацифікацію". 13. Лікарські свідоцтва. 14. Зізнання побитих. 15. Українські посли про своє увязнення в Бересті. 16. Інтерпеляція клюбу українських послів. 17. Англійський очевидець про жертви польських погромів. 18. Американець, жертва польського звірства. 20. Трагедія України. 21. Події в селі Черче. 22. Міс Шіпшінкс про польські варварства. 23. Американський кореспондент про польські погроми. 24. Амерк. кореспондент про "пацифікацію". 25. Англійські парляментарі в обороні українського народу..

ІІ. частина: — Протестна акція проти польського терору. 1. Англія, 2. Америка, 3. Канада. 4. Бразилія, 5. Чехословаччина, 6. Німеччина, 7. Франція, 8. Бельгія, 9. Італія, 10. Данцінг, 11. Литва, 12. Австрія, 13. Швайцарія, 14. Инші країни.

Ціна книжки 55 ц. Замовлення слати до

Української Стрілецької Громади
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ однокий безпартійний в національному дусі редагований укр. часопис **"НОВИЙ ШЛЯХ". Виходить що тижня. Передплата 2 дол. річно. Адреса:**

NEW PATHWAY 10336 — 96 St. — Edmonton' Alta.

СВЯЖА ПАЦИФІКАЦІЯ

І знову стогін, плач, голосіння
На українських землях.
І знову клятий лях знущається
На нащих рідних братах.

І знову свищуть варварські нагаї
По спинах наших братів,
І знову по тюрмах ляцьких повно,
Наших завзятих боєвиків.

І все перед нами лежить
Той тяжкий тернистий шлях
Вінніпеґ, Ман. 20-го вересня 1931.

І все знущаються над нами,
Дикий москаль і варвар лях.

І за що?, спитавби хтось,
Так катують наших братів?
Відповідь ясна — Волі бажаєм —
І час нам скинуть марку вічних рабів.

Та ніхто нам не дасть полекші,
Тільки самі ми зробимо це —
"Хотіння Волі" — це клич одинокий,
Який з неволі нас певно спасе.

Скиталець.

Купуйте! **Ціна 10 цент.**

УКРАЇНСЬКА СПРАВА В ПАРЛЯМЕНТІ В ОТТАВІ.

За весь час істнування української імігрaції в Канаді це перший раз заговорив канадійський парлямент в Оттаві про українську справу нашого Рідного Краю, присвячуючи їй цілий день.

Все що говорено в парлямент записано стенографічно і випечатано в книжечці "Гесард" з дня 8-го мая 1931. Ця книжечка є історичним документом. Вона повин на находитись в бібліотеці кожнього українського Товариства і бібліотеці кожнього Українця в Канаді. Ціна її дуже ни зька бо лише 10 центів, в чім вчислено ціну за книжку і почтову пересилку. Замо вляйте поки час. Замовлення слати на адресу Укр. Стрілецька Громада Бакс 2121. Вінніпеґ, Ман.

Читайте і передплачуйте тижневик "УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС"

Виходить в Перемишлі, Галичина. Річна пе редплата $2.50 Передплату слати до кооп. **"КАЛИНА"** Box 2121, Вінніпеґ, Ман.

Ваша жертва на Боєвий Фонд прискорює визволення Рідної Батьківщини з під во ражої окупащини.

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА БОЄВИЙ ФОНД РІДНОГО КРАЮ

ШЛЯХАМИ НА СОЛОВКИ В. Юрченка.

В цій книжці автор, колишній повстанець, учасник визвольних змагань, опісля радянський урядовець — описує революційні події на Великій Україні, жахливі пережи вання в большевицьких тюрмах та тернистий шлях на Соловки.

Як продовження тієї книжки друкуються дальші спомини В. Юрченка »В Усе влоні ОГПУ« (на Соловках) та втеча звід тіль. Це низка страхіть »Усевлону« (управленіе северних лагерей особого назначенія ОГПУ), нелюдської каторжан ської праці засланців та незвичайно цікавий малюнок пригод підчас 5. 000-кільометрової втечі з диких нетрів болот далекої півночі.

Ціна брош. 0.75, в оправі $1.00

ЗАПИСКИ ЧЕТАРЯ І. Калічак.

Спомини (1918 - 1919рр.) з дрогобицько-борислявського басейну та хирівського фронту. Книжка написана легко й коліристично. —

Ціна брош. 0.50, в оправі 0.75

Повищі книжки можна набути в кооп. **" КАЛИНА "** 153 МкҐреґор Стр. Вінніпеґ, Ман.

Відновляйте передплату на "СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ"

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Розбудову Нації

Орган Проводу Українських Націоналістів

виходить кождого другого місяця подвійним числом

Містить ідеольогічні, фільозофічні, політичні, історичні, господарські, військові, літературні та инші статті, спомини учасників української визвольної боротьби, огляди міжнародньої політики, світового господарства, життя на всіх українських землях і життя Українців на чужині та звідомлення з діяльности Організації Українських Націоналістів.

Передплату у висоті $1.50 річно приймає:

" КАЛИНА "

BOX 2121 WINNIPEG,MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Літопись Червоної Калини

Ілюстрований журнал, виходить кождого місяця

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань.

Передплата на рік $2.00

Передплату слати на адресу:

" КАЛИНА "

BOX 2121 WINNIPEG,MAN.

Кожне Українське Товариство, кожний свідомий Українець повинні читати і передплачувати одиноку двотижневу часопись "НЕЗАЛЕЖНІСТЬ" що виходить в Парижі, Франція. Річна передплата $2.00 Передплату слати на адресу: Кооп. "КАЛИНА" Box 2121, Вінніпеґ, Ман.

ДУЖЕ ІНТЕРЕСНІ КНИЖКИ ПО ЗНИЖЕНІЙ ЦІНІ

Тисяча й Одна Ніч, часть І. і ІІ. (дві книж ки). Є це чарівні і займаючі оповідання, котрі будуть читати молоді і старші з великим захватом. Кожда часть обнимає 160 сторін друку. Ціна книжки ..... **40ц** за одну часть. Обі части разом **75ц**

Синя Фльота в двох частях по 450 сторін кожна. Ціна за обі части разом **$1.25**

"Синя Фльота", се світової слави роман перекладу М. Лозинського. Описує про залізну волю чоловіка, котрий постановив при помочи своїх таємних винаходів знищити всі воєнні фльоти світа і таким спо собом завести світовий мир.

Історія Української Іміграції в Канаді.

Ся книжка має 328 сторін друку, велико го формату. Кождий Українець в Ка наді повинен набути сю книжку. З неї до відається про українську іміґрацію до Кл нади від перших початків до нинішних часів. Книжка написана дуже займаючо з богатьома ілюстраціями.. Ціна **75ц**

Замовлення шліть на адресу: —

Narodna Drukarnia

175 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Жертвуйте на Фонд Допомоги Інвалідам з української визвольної війни!

Карта Замовлення

Тих, що бажають замовити місячник "СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ", прохаємо виповнити цю картку та вислати до нашої адміністрації.

Прохаю вислати часопись "Стрілецькі Вісти" на поницу адресу, а в залученню посилаю передплату в сумі 1 доляра.

Імя і назвиско .....

Почта .....

Провінція .....